

ՄԻՋԱՏԻ ՄԸ ՄԱՀԸ

ԱՆԱՁ բըզէզ մ'եղտիրին մէջ ազտադտին՝
Ջըրասուզիկ կը տապըլտկի՝ զուր փորձերով թռչելու,
Կ'ուզէ կըռուիլ ընդդէմ խոժոռ իր բաղդին.
Բայց օղազուրկ սաւառնանգօր թեւերն իրեն չեն հըլու:

Նա անդադար կը շարժըլկէ ոտիկներն իր տարուբեր
Ու կը քանայ թըռիչքն ամփոփ հոլանելու վարովեք.
— Ճիգն ապարդիւն. չըկայ շիւղ մ'իսկ ոտքերուն տակ զօրավիգ,
Չինքն ազատող ո՛չ մէկ քամի, ո՛չ մէկ յորձանք, ո՛չ ալիք...:

Ա՛յ մատնըւած, չո՛ւնի ալ ճար փըրկութեան...
Խեղճ կենդանի, դըժբախտ միջատ, հոգէվարքիդ պատրաստուէ՛,
Անձեռնհասն է քեզ քու կարծրը պատեան.
()ըհասական, մահամե՛րձ ես. եղկելի բա՛ղդդ արտասուէ՛...

Սակայն, բըզէզ, խեղճ վիճակիդ կ'ըլլամ ես արդ կարեկից.
Այդ ջուրին մէջ միապաղաղ, մեռելատիպ, պըղտորուն՝
Աչքիս դիմաց գեղեցիկ ես, մըտքիս հանդէպ բարելից,
Ինչպէս ծաղիկ մ'աճունաշատ՝ անապատի մը կեդրուն:

Բըռնէ՛, ահա կը կարկառեմ եղէգ մ'երկար, խարխիս քեզ...
Ազատեցա՛ր... արեւուն տակ բոպէ մը վերջ կը չորնաս.
Թըռի՛ր, Մայսեակ, թըռի՛ր զընա՛ ո՛ւր որ կ'ուզես՝ անվընաս,
Դո՛ւն ալ Բնութեան զարդիկ մըն ես. երթաս բարձ՛վ, ա՛յ բըզէզ . . . :